

Politiska bref. Den 10 september 1891.

Vardagstryck



National Library
of Sweden

Politiska Bref.

Den 10 September 1891.

Reaktionen i Första kammaren.

De under senare åren i en viss ensidig riktning försiggångna valen till Första kammaren, har, utom andra olägenheter, äfven ökat denna kammars obenägenhet mot nödiga reformer i lagstiftning och samhällsordning, isynnerhet om härvid förekommande frågor haft en demokratisk anstrykning eller afsett att utvidga *folkets* inflytande på de allmänna frågornas behandling.

Visserligen var det från början afsedt att Första kammaren borde utgöra en konserverande och återhållande institution mot den möjligen alltför stora reformifver, som kunde komma att göra sig gällande hos den Andra kammaren; men att, utan ringaste hänsyn till ökade betingelser för en ifrågasatt reform, oupphörligt säga ett blekladgt nej till äfven de blygsammaste förslag derom, kan icke vara en konservatism i god mening. En dylik halsstarighet, för att icke säga blindhet i fråga om tidens och samhällets kraf, kan snarare medföra hvad man med oupphörliga afslag ängsligt söker afböja, nämligen vådliga samhällsomstörtningar eller farliga revolutioner, under det att ett klokt och varsamt framåtskridande i stället skulle bidra till landets lugna utveckling.

Att erfarenheten nästan dagligen påvisar behovet af en inskränkning eller begränsning af den *kommunala rösträtten* på landet, i likhet med hvad redan för längesedan egt rum för städerna, torde icke kunna bestridas. Det saknas ingalunda exempel derpå, att innehafvaren af ett dominerande fyrktal genomdrifvit stora kommunala anslag, hvilkas fyllande — sedan den frikostige diktatorn kort därefter blifvit insolvent — hufvudsakligen drabbat den minoritet, som motsatt sig beslutet; och i många kommuner, hvilka ha att dragas med stora kommunalutskylder, torde orsaken dertill få sökas i

den bristande sparsamhetsanda, som gerna åtföljer innehafvarne af de större fyrktalen. Den förmånsrätt för kommunalutskylder, som statsmakterna för icke längesedan nödgades bevilja, utgör en god illustration till de stora fyrktalens kommunala hushållning. En begränsning af den kommunala röstskalan på landet skulle ovilkorligen leda till en större sparsamhet med kommunernas medel, utan att därför de stora fyrktalens berättigade intressen komme att undertryckas, ty ett fåtal har alltid lättare att förena sig i förekommande frågor än det stora flertalet, som egarne af de små fyrktalen i regel utgöra.

Icke kan det heller vara rätt och billigt, att under det man mot flertalets vilja infört de, såsom skatter betraktade mycket orättvisa lufsmedeltullarne, och står i begrepp att fordra betydande personliga uppförfingar för landets försvar, vägra hvarje utsträckning af den *politiska rösträtten*. Sådant kan hos de politiskt omynliga lätt föda den tanken, att de ingenting hafva att hoppas af de maktegande. Derifrån och till socialism eller anarki blir vägen sedan icke lång. Att mot dylika sjukliga samhällsyttningar därefter tillgripa tvångslagar, som skola hindra missnöjet att fritt ge sig luft, hvartill försök gjordes under senaste riksdagsperioden, kan endast ännu mera öka missnöjet och tillika ge sådan fart åt rörelsen, att de mera försigtiga reformer som, i tid vidtagna, skulle haft en lugn och normal utveckling till följd, icke längre få kurs, utan mera radikala lagstiftningsåtgärder, hvilkas följder det alltid är svårare att förutse, varda framtvingade.

Det skulle blifva alltför vidlyftigt att här uppräknat alla de öfriga reformförslag, i frågor af ekonomisk, kyrklig och social natur, som under de senare åren strandat på Första kammarens motstånd. Gång på gång framställda och förnyade, slopas de lika oupphörligt af denna kammars nuvarande majoritet. Ett dylikt tillstånd kan icke i längden fortgå. Förr eller se-

nare skall det sjelft straffa sig. Kanske ligger det en viss sanning i det klassiska ordstäf, som här må återgifvas på »svenska»: »den Herren vill förderfva, slår han med blindhet!» . . .

Första kammaren behöfver således förstärkning jemväl af sådana ledamöter, som hafva blick för tidens kraf på reformer i folklig riktning och som icke blindt följa de ledare, hvilka helst, lika som kräftan, vilja gå baklänges.

Ett politiskt testamente.

Såsom ett apropos för dagen, med anledning af den nyss resta minnesvården på *Karl Ifvarssons* graf, må erinras om de afskedsord han stälde till sina valmän, då han i December 1889 afsade sig det riksdagsmannauppsdrag, som han dåmera i 30 år innehaft. Efter en hastig återblick på denna långa riksdagstids stora och viktiga politiska tilldragelser, »*tillkomna på fredlig väg*», hvilka för kommande tider vore att anse »som ett arf att taga vara på och *förståndigt utveckla till allmänt väl*», tillade han dessa tänkvärda ord:

»Detta kan dock enligt min åsigt endast ske derigenom, att folket till sina *riksdagsombud* är angeläget att utse *förståndige och redbare män*, som sätta *allmänt väl* i förening med *rättvisa och billighet* på sin fana och med urskillning *befrämja det goda* samt *tillbakavisa det skadliga*. Såsom skadliga för samhällets lugna utveckling torde alla ytterligheter kunna betecknas, isynnerhet under nuvarande förhållanden, då försök till en långt drifven reaktion å ena sidan samt ett framrusande å den andra, synbarligen oroar folket i alla land och ohejdade lätt kunna framkalla de största vådor. En väl afvägd moderation på ofvan antydda grundval torde alltså vara ett eftersträfvansvärdt mål för samhällets sunda utveckling.» — — —

Politiska Brek

Den 10 September 1921

Enligt den politiska situationen i Sverige under de senaste åren, så har det varit en ständig kamp mellan de olika politiska partierna. Detta har lett till en stor osäkerhet för den allmänheten, som inte vet vilken riktning Sverige kommer att ta. Det är därför nödvändigt att ta beslut om en ny politisk kurs.

En politisk kurs

Det är en allmän uppfattning att Sverige måste ta en bestämd politisk kurs. Detta innebär att vi måste välja mellan två olika vägar. Den ena vägen är att fortsätta den gamla kursen, som har lett till den nuvarande situationen. Den andra vägen är att ta en ny kurs, som innebär en större närhet till de allmänna människorna. Det är vår uppfattning att den andra vägen är den enda rätta vägen för Sverige.

Enligt den politiska situationen i Sverige under de senaste åren, så har det varit en ständig kamp mellan de olika politiska partierna. Detta har lett till en stor osäkerhet för den allmänheten, som inte vet vilken riktning Sverige kommer att ta. Det är därför nödvändigt att ta beslut om en ny politisk kurs.

Det är en allmän uppfattning att Sverige måste ta en bestämd politisk kurs. Detta innebär att vi måste välja mellan två olika vägar. Den ena vägen är att fortsätta den gamla kursen, som har lett till den nuvarande situationen. Den andra vägen är att ta en ny kurs, som innebär en större närhet till de allmänna människorna. Det är vår uppfattning att den andra vägen är den enda rätta vägen för Sverige.

Konflikten i Sverige

Enligt den politiska situationen i Sverige under de senaste åren, så har det varit en ständig kamp mellan de olika politiska partierna. Detta har lett till en stor osäkerhet för den allmänheten, som inte vet vilken riktning Sverige kommer att ta. Det är därför nödvändigt att ta beslut om en ny politisk kurs.

